

Timmy White

„Negativní kritika mě neodrazuje, naopak mě posouvá dál“

„V dnešní době sociálních sítí je rychlejší nahnat si fanoušky tam než jezdit po koncertech,“ říká zpěvák a muzikant Timmy White, jehož hvězda pomalu, ale jistě stoupá. Přesně takovým tempem, jaké si Tomáš Chudoba, což je jeho oficiální jméno, přeje. Nestojí o raketový start, protože po něm podle něho může přijít pád ještě hlouběji. Triadvacetiletý objev, zpěvák roku a absolutní vítěz cen Evropy 2 tvrdí, že pandemie mu pomohla najít jeho styl, a zůstává věrný Litoměřicím, kde si postavil vlastní studio. Hluk a ruch velkoměsta ho prý nelákají, zato hudební svět za oceánem ano. Dostane se tam s chystaným albem? A s kým by si přál spolupracovat?

TEXT: MARTA PUŠOVÁ

Začněme pěkně od začátku. Jaká byla tvoje cesta k hudbě?

Táta je muzikant a máma je tanečnice, takže mě vedli k hudbě od malička. Ne však ke zpívání, ale k dechovým nástrojům, nejdřív jsem hrál na flétnu, pak na klarinet a potom na saxofon. Moc mě to nebavilo, inklinoval jsem spíš ke zpěvu. Spouštěcí bod pro mě přišel, když mi bylo asi dvanáct. Zpíval jsem s taškou u klavíru a on mi řekl, ať už nikdy nezpívám. Úplně mě stál, což pro malého kluka nebylo příjemné.

Jak jsi na to reagoval?

Na mě negativní kritika působí tak, že mě nakopne a snažím se zlepšit. Takže jsem si tajně zpíval, když naši odjeli a byl jsem sám doma. Asi po dvou letech jsem

tátovi zazpíval zнова a jemu se to začalo líbit. To mě vedlo k tomu, pořídit si počítač a mikrofon, a někdy v šestnácti jsem začal nahrávat svoje první covery. Dával jsem ty věci na sociální sítě a začalo to být populární. Dostávalo se to dál a dál, až mě našel jeden producent, s nímž jsem nahrál své první dvě písničky. Naše cesty se ale brzy rozešly, protože ze mě chtěli udělat typického sweet boye. Možná to viděli v mojí vizáži, ale mně se to nelíbilo, necítím se tak, mám trochu jiný styl.

Dokázal sis poradit bez producenta?

Nebojím se přiznat, že jsem citlivý člověk. Rád se na rovinu bavím o lásce a citlivých tématech, o kterých se chlapi většinou nebaví, ale já to mám rád

a dávám to i do písniček. Neznamená to ale, že se ztotožňuju se stylem, jaký měl dřív třeba Justin Bieber. Začal jsem tedy dělat hudbu sám se svým taškou, který mi teď dělá manažera. Tehdy jsem složil svoji první písničku Padnout a stát a další tři čtyři české. Pořád jsem ale cítil, že to nejsem já, pořád jsem se hledal. Našel jsem se v podstatě až před rokem, kdy jsem vydal písničku Heartbreaker.

Co se změnilo?

Jako malý kluk jsem poslouchal rock, ale nikdy jsem si na to netroufl, myslel jsem, že nejsem ten typ. Ale zkusil jsem to, začal jsem zpívat trochu jinak, a vznikl právě Heartbreaker, který úplně změnil můj styl. Teď v tomhle poprockovém a poppunkovém stylu chci vydávat celé album,

Foto: archiv Timmyho Whitea

protože vím, že jsem to konečně já. Udělal jsem si svoje vlastní studio a tvořím si svoje věci. Už teď slyším z nahrávek, že je to něco, co tady není. Nechci opakovat české kapely a snažit se chytit na tom, co už tady je. Chci vytvořit něco, co tady není, a chci, aby to bylo světové. A na tom teď pracuju dvanáct hodin denně.

Styl svojí tvorby jsi změnil v průběhu pandemie. Měla na to nějakým způsobem vliv?

Musím říct, že svým způsobem mi pandemie v tomto pomohla, protože jsem

strávil půl roku doma ve svém malém studiu a měl jsem čas si věci vyzkoušet a najít svůj nový styl. Spadl ze mě tlak, a jakmile jsem nahrál Heartbreakera, věděl jsem, že je to ono. Byl to pocit, jaký jsem v hudbě ještě nezažil.

Anglicky zpívající interpreti přecházejí v dnešní době hromadně na češtinu, proč ses ty vydal opačným směrem?

Cítím se v tom přirozeněji než v češtině. Doteď mi lidi píší, ať udělám písničky i v češtině, protože třeba neumí tolik

anglicky, ale já chci dělat to, co mě baví, protože pak to podle mě bude bavit i lidi. Kdybych dělal něco, co mě nebaví, jen proto, že to lidi chtějí, myslím, že by to bylo znát. Řekl jsem si, že chci angličtinu, protože je světová a má přesah, takže s tím můžu případně i za hranice.

V čem tedy bude chystaná deska jiná?

Album bude celé ve stylu pop punku, hlavně bicí a kytary, což doplní můj hlas, který není typicky rockový, spíš romantický, ale když se to spojí, dá to zajímavý kontrast a odlišuje mě to od ostatních. Na kytaru ale vůbec neumím. Hraju trochu na piano, takže na něm skládám melodie, když si chci něco zahrát, nebo mám producenty, se kterými pracuju externě a kteří mi dodají kytary nebo bicí nebo nějaký beat, a něco si dohrajú já. Část, kterou si dělám stoprocentně sám, je vymyšlení melodie a texty. Mám v plánu oslovit ke spolupráci i někoho ze zahraničí, ale zatím to nechci zakřiknout.

Neskrýváš, že jsi velký fanoušek americké hvězdy Machine Gun Kellyho. Mohl by to být právě on?

Byl by to můj velký sen spojit se přímo s ním nebo s lidmi kolem něho, jako je například bubeník Travis Barker. Pomalu si hledám kontakty, ale nespěchám na to. Teď jsem si vyzkoušel, jaké to je, natočit si vlastní písničku ve svém studiu, a nyní chci mít zvuk na světové úrovni. Teprve pak budu mít koule na to, oslovit někoho v zahraničí. Chci se držet při zemi a dávám si načas.

Máš tedy ambice dostat se až za oceán?

To už jsou velké ambice, já si dávám spíš krátkodobé cíle, které si postupně plním. Pro mě je důležité, abych nevytl

Foto: archiv Timmyho Whitea

nahoru a nespadl rychle dolů. Klidně ať to jde po malých krůčcích, ale vždycky lehce směrem vzhůru. Podle mě je lepší budovat pomalu.

Většina muzikantů odejde za slávou alespoň do Prahy, co tebe drží v Litoměřicích?

Mám Litoměřice prostě rád a zatím ani nepřemýšlím, že bych odešel do Prahy. Muselo by to být něco velkého, aby mě to donutilo odejít. V Litoměřicích mám krásný byt, jsem tam šťastný a spokojený. A hlavně je tam klid! Praha je na mě hodně rušná. Jsem rád, když se můžu zavřít do studia a pak se večer projít po prázdných ulicích a načerpat inspiraci.

Jak si vlastně takhle mladý muzikant může dovolit postavit vlastní studio?

Mám spoustu témat, ze kterých jsem se ještě nevypsal, a i když jsem o nich napsal písničku, tak to chci říct ještě jinak, z jiného pohledu.

Sťádal jsem dlouho peníze, pak jsem oslovil jednu firmu, abych zjistil, kolik by mě to všechno stálo, a samozřejmě to byla obrovská suma. Tak jsme se

rozhodli s kamarádem, že si to postavíme sami. Táta se také v některých věcech vyzná, takže sehnal nějaké vybavení, nechali jsme si akorát načrtnout, jak by to mělo být správně ozvučené. Plus řadu věcí jako počítač, mikrofon nebo klávesy už jsem měl dávno předtím.

Má pro tebe v dnešní době smysl vydávat album fyzicky?

Určitě bych chtěl udělat nějakou limitovanou edici, ale asi se to bude šířit především digitálně. Rozhodně nemám v plánu vyrobit deset tisíc kusů, to by se ani neprodalo. (smích)

Jsi dítě sociálních sítí, virtuální svět je pro tebe důležitý. Kde nacházíš největší uplatnění?

Asi v každém období to bylo něco jiného. V mých začátcích mi hodně pomohl

Facebook, pak začal být populární Instagram, ale teď hudebníkům jako mně nejvíc pomáhá TikTok, tam mám 450 tisíc sledujících a je to hrozně znát.

Co na tvé followery nejvíc funguje?

Mám potvrzené, že když se snažím být sám sebou a na nic si nehraju, funguje to nejvíc, takže tím se řídím. Žádná přetvářka. Dřív byl pro mě Timmy White a byl pro mě Tomáš Chudoba, ty dvě osoby jsem chtěl oddělovat. Teď se tu hranici snažím bořit. Podle mě lidi na sociálních sítích museli cítit, že to nejsem já, že je to přetvářka. Od Heartbreakera se tedy snažím vystupovat sám za sebe. Jsem prostě normální kluk, který si jde za svým snem a miluje hudbu, kterou dělá.

Jak vlastně vznikl Timmy White?

Ze srandy. Bylo mi šestnáct a řekl jsem si, že začnu nahrávat covery. Nechtěl jsem být Tomáš Chudoba, chtěl jsem něco světového, ale nemohl jsem na nic přijít. Říkal jsem si, co je podobné jméno Tomáš, a hned mě napadlo Timmy. Pak jsem snad dvě hodiny koukal reálně do bílé zdi, a tak mě napadlo White. Úplně nejstupidnější příběh, který může být. (smích)

Existuje něco, co ti na sociálních sítích vadí?

Mně vlastně asi sociální sítě vadí obecně. Jsem rád content creator, tedy člověk, který vytváří obsah na sociální sítě, ale snažím se, aby byl nějakým způsobem cenný nebo pomohl lidem najít moji hudbu. Ale nebaví mě scrollovat, projíždět sítě a koukat se na zbytečný obsah. Sám nechci dávat na svoje profily zbytečnosti.

Umíš si představit, že by ses věnoval něčemu jinému, kdyby hudební kariéra nevyšla?

Ano, to si umím představit, asi bych dělal marketing a zmíněná sociální média, v tom se vyznám. A pokud by můj projekt nevyšel, což se, doufám, nestane, tak bych třeba produkoval.

Co je tvým hnacím motorem, aby se tak nestalo?

Vždycky je to dobrý pocit z dokončené písničky. A když někam přijdu a slyším

hrát můj song, tak jsem na to fakt pyšný, to je ten hnací motor. Nejde mi tolik o čísla sledovanosti, i když je to taky důležité. Já strašně často skládám, hrozně mě to baví a pořád mám o čem psát. Mám spoustu témat, ze kterých jsem se ještě nevypsal, a i když jsem o nich napsal písničku, tak to chci říct ještě jinak, z jiného pohledu. Takže radosti snad bude ještě hodně.

Takže dáváš přednost práci ve studiu před živým vystupováním?

To je hrozně těžké říct. Ve studiu si dám feedback sám sobě, jsem hrozně šťastný z toho, co jsem složil, na koncertě je to zase úplně jiné. Ale oboje je úžasné a vždycky si vážím toho času ve studiu i na pódiu. ☒

Foto: archiv Timmyho Whitea